

Ana Svetel
MARMOR

Kogar namreč Gospod ljubi, tega vzgaja.

(Pismo Hebrejcem, Nova zaveza)

Odprta so vrata
skozi življenje
piha
pleše
tanke zavese
prašni delci
lebdijo kot majhne zvezde
parket odseva
soba negibna lepa
kot bi nekdo (med ljubečim vzdrževanjem reda)
za hip odšel posedet na vrt
kot bi nekdo bolj z občutkom
kot premislekom vedel
da so vrata skozi življenje
lahko samo
odprta.

* * *

Polž

Kar počne polž
po leseni steni naše hiše,
me prešine, je edino
smiselno početje.
Gibanje,
tanka, lesketava sled.

Vsaka pade vame

I

Na oknih daljnogledi
prestrezajo notranjščine.
Tukaj ne moreš jokati skrivaj.

II

Vsako noč me zamete in
vsako jutro,
kot bi si utirala pot skozi sanje,
kidam stopnice.
Na koncu s čevljev stresam sladkor,
hladen je
brez okusa.

III

Valovi se pozimi radi poslušajo.
V snegu, pravijo, najbolje zvenijo.
Nad njimi veter previdno pregiba zrak,
kot bi zlagal žerjave iz papirja.

IV

Kaj naj povem o snežinkah, ki se vrtinčijo pred vrati?
Ko stojim na pragu in jih gledam,
vsaka pade vame.

Hrísey, februar 2019

Lubenica

Pridi, pokazala ti bom svojo obalo,
eno samo odprto obzorje,
le Biševo se modro svetlika v desnem robu očesa.
Pokazala ti bom skalno polico za branje,
pa nebo, ki zvečer postane borovničev sok.
Saj vsi ljubimo proste poglede, modre otoke,
knjige in borovnice, kajne?
To bo dober začetek.

Pridi, pokazala ti bom spolzko skalo,
po kateri se zvrneš v morje, pa prevale,
mislim, da bi se morala pogovoriti o prevalih nazaj,
gre tudi z eno roko, le začetni impulz naj bo nekoliko močnejši,
potem bom plavala pod teboj, najprej po širini, nato po dolžini,
pa te prosila, da me potopiš, čim globlje,
potem bova šla do tistih objestnih valov,
valovi se ves čas pogovarjajo, kot midva.

Ko te bo zazebló, bova zlezla na suho
in poiskala kakšnega psička, tukaj se zmeraj najde
kak psiček, ki se kopa. Vprašala te bom,
ali imaš rad pse. Ali ti je tukaj všeč.

To je moj najljubši kraj, ti bom povedala,
naj bodo že spočetka vse karte na mizi,
izdolben sadež veselja, zagotovilo, da obstaja
tisto, o čemer se sprašuješ, ali obstaja.
Tukaj je. Vse ti lahko pokažem,

ampak najprej mi samo odpiši,
najprej mi samo odpiši,
da ti lahko rečem: Pridi.

Srebrna, avgust 2018

Rožiči

Kakšna lepa podoba ljubezni so rožiči.
Na prvi pogled podobni fižolu,
a trši in boljši.

Ker če bi fižol bil podoba ljubezni,
bi se ljubili kot ričet,
nasitno in za vse.

Rožiči pa –
ravno prav grenki, ravno prav redki,
kdor jih vzljubi, jih bo zmeraj iskal.